

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 23. juni 2023

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-311/22	<p>Moesgaard Meat 2012 (forelagt af Højesteret) Spørgsmål:</p> <p>1. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at »produktion af slagtekroppe« omfatter den slagteproces, der foregår, fra dyret bliver taget fra opstaldningen, bedøves og aflives, indtil der foreligger store standardudskæringer, således at slagtedyrets vægt skal beregnes før afskæring af hals og hoved samt udtagning af organer og indvolde, eller omfatter »produktion af slagtekroppe« produktionen af svinekroppe efter udtagning af organer og indvolde og efter afskæring af hals og hoved og efter afblødning og nedkøling, således at slagtedyrets vægt først skal beregnes på dette tidspunkt?</p> <p>2. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at der ved opgørelsen af antal produktionsdage, der indgår i kapaciteten »pr. dag«, alene skal medregnes de dage, hvor bedøvelse, aflivning og umiddelbar opskæring af slagtesvinet finder sted, eller skal der også medregnes de dage, hvor der forekommer slagtemæssige behandlinger af slagtesvinene, herunder klargøring af dyret til slagtning, nedkøling af det slagtede dyr og afskæring af dyrets hoved og hals?</p> <p>3. Skal bilag I, punkt 6.4.a, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2010/75/EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at et slagteris »kapacitet« skal beregnes som den maksimale produktion pr. dag inden for 24 timer med forbehold for fysiske, tekniske eller juridiske begrænsninger, som slagteriet faktisk iagttager, men dog ikke lavere end dets realiserede produktion, eller kan et slagteris »kapacitet« være lavere end dets realiserede produktion, f.eks. Hvis den realiserede produktion er sket under tilsidesættelse af defysiske, tekniske eller juridiske begrænsninger for produktionen, somer forudsat ved beregningen af slagteriets »kapacitet«?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljøministeriet</p> <p>Til orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	GA	29.06.23
C-615/20 og C-671/20	<p>YP Emne: RoL Polen. Disciplinære sanktioner mod polske dommere. Dommer Tuleya og afgørelse fra Disciplinærkammeret</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet</p>	Dom	13.07.23

	<p><u>Sag C-615/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 47 i [Den Europæiske Unions] charter om grundlæggende rettigheder (chartret) og de heri nævnte rettigheder om effektive retsmidler og retten til en retfærdig og offentlig rettergang inden for en rimelig frist for en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er oprettet ved lov – fortolkes således, at den er til hinder for bestemmelserne i national ret, navnlig dem, som er nævnt i det andet og det tredje spørgsmål nedenfor, dvs. artikel 80 og artikel 129 i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation) (lov om de almindelige domstoles organisation), samt artikel 110, stk. 2a, i lov om de almindelige domstoles organisation, artikel 27, stk. 1, pkt. 1a, i ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov af 8. december 2017 om den øverste domstol), som giver Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego (afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol, Polen) mulighed for at ophæve en dommers immunitet samt suspendere denne fra dennes funktioner, og dermed faktisk forhindre dommeren i at træffe afgørelse i de sager, denne er blevet tildelt, navnlig når: a) afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol ikke udgør en »domstol« som omhandlet i chartrets artikel 47, artikel 6 i EMRK samt artikel 45, stk. 1, i Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (den polske forfatning) (dom i de forenede sager C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982); b) medlemmerne af afdelingen for disciplinærsager ved den øverste domstol karakteriseres ved at have en meget stærk tilknytning til den lovgivende og den udøvende magt (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277); c) Republikken Polen er blevet tilpligtet til at indstille anvendelsen af visse bestemmelser i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol vedrørende den såkaldte Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdeling) samt at afstå fra at overføre sager, der verserer for denne afdeling, til et dommerkollegium, der ikke opfylder kravene til uafhængighed (kendelse af 8. april 2020, Kommissionen/Polen, sag C-791/19 R, EU:C:2020:277). MV.</p> <p><u>Sag C-671/20 vedrører:</u> 1) Skal EU-retten – særligt artikel 2 TEU og det deri fastsatte retsstatsprincip, artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, samt princippet om forrang, princippet om loyalt samarbejde og retssikkerhedsprincippet – forstås således, at den er til hinder for anvendelsen af en medlemsstats nationale ret, såsom artikel 41 b, stk. 1 og 3, i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27. juli 2001 – lov om de almindelige domstoles organisation), således at en retspræsident – på egen hånd og uden retslig prøvelse – kan træffe afgørelse om at ændre sammensætningen af et dommerkollegium efter at et organ såsom Izba Dyscyplinarna (disciplinærafdelingen) har givet tilladelse til indledningen af strafferetlig forfølgelse af en dommer, som oprindeligt indgik i dommerkollegiet (dommer I.T. ved den regionale domstol), som omfatter en obligatorisk suspension af dommeren fra dennes funktioner, hvilket navnlig indebærer, at dommeren ikke kan udøve sin funktion i de sager, som han var blevet tildelt, herunder sager, som han var blevet tildelt forud for den pågældende tilladelse? MV.</p>			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypokolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-549/22	<p>Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank Spørgsmål: 1. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, fortolkes således, at den finder anvendelse på en i Algeriet bosat person, der er efterladt efter en arbejdstager, og som ønsker at eksportere sin efterladteydelse til Algeriet? I bekræftende fald, 2. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, henset til dens ordlyd, formål og art fortolkes således, at den har direkte virkning, således at personer, som denne bestemmelse finder anvendelse på, direkte kan gøre den gældende ved medlemsstaternes domstole for at opnå, at hermed stridende nationalretlige bestemmelser ikke finder anvendelse? I bekræftende fald,</p>	Erhvervsministeriet	F-sag	MF	28.06.23

	3. Skal associeringsaftalens artikel 68, stk. 4, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelse af bopælslandsprincippet som omhandlet i artikel 17, stk. 3, i Anw [Algemene nabestaandenwet (den almindelige lov om ydelser til efterladte)], som fører til en begrænsning af eksport til Algeriet af ydelser til efterladte?				
T-207/21 R	Polynt SpA v European Chemicals Agency <u>Anmodningen vedrører:</u> Application under Article 263 TFEU for annulment of the Decision of the Board of Appeal of the European Chemicals Agency (ECHA), of 9 February 2021, concerning the performance of new tests as part of the evaluation of the substance Hexahydro-4-methylphthalic anhydride (Case A-015-2019) pursuant to Article 40 of Regulation (EC) No 1907/2006 of 18 December 2006 concerning the Registration, Evaluation, Authorisation and Restrictions of Chemicals (REACH)	Miljøministeriet	O-sag	Dom	28.06.23
C-444/21	Europa-Kommissionen mod Irland Påstande: <u>Sagen vedrører:</u> —Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 4, stk. 4, og artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (1) (herefter »direktivet«), —ved ikke hurtigst muligt og inden for højst seks år at have udpeget 217 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter af fællesskabsbetydning på Irlands område i det atlantiske biogeografiske område, som blev opført i Kommissionens beslutning 2004/813/EF af 7. december 2004 (2), som ajourført ved Kommissionens beslutning 2008/23/EF af 12. november 2007 (3) og Kommissionens beslutning 2009/96/EF af 12. december 2008 (4), som særlige bevaringsområder, —ved ikke at have fastsat lokalitetsspecifikke detaljerede bevaringsmålsætninger for 140 lokaliteter ud af de 423 lokaliteter, som er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen, —og ved ikke at have iværksat de nødvendige bevaringsforanstaltninger, der opfylder de økologiske behov for naturtyperne i bilag I og arterne i bilag II til direktivet for nogen af de 423 lokaliteter, der er opført i de førnævnte beslutninger fra Kommissionen. —Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.	Miljøministeriet	O-sag	Dom	29.06.23
C-61/22	Landeshauptstadt Wiesbaden <u>Sagen vedrører:</u> Er forpligtelsen til optagelse og lagring af fingeraftryk på identitetskort i henhold til artikel 3, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1157 af 20. juni 2019 om styrkelse af sikkerheden af unionsborgeres identitetskort og af opholdsdokumenter, der udstedes til unionsborgere og deres familiemedlemmer, som udøver deres ret til fri bevægelighed (EUT L 188 af 12.07.2019, s. 67), i strid med trin højere EU-ret, navnlig med a) artikel 77, stk. 3, i Traktaten om Den Europæiske Unions Funktionsmåde b) artikel 7 og 8 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder c) artikel 35, stk. 10, i generel forordning om databeskyttelse, og er forpligtelsen derfor af en af de pågældende grunde ugyldig?	Udlændinge- og Integrationsministeriet Justitsministeriet Datatilsynet	O-sag	GA	29.06.23
C-232/22	Cabot Plastics Belgium <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 i en situation, hvor en afgiftspligtig person, der er etableret i en medlemsstat, leverer tjenesteydelser til en anden afgiftspligtig person, der handler i denne egenskab, og som har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed uden for EU, når disse er juridisk adskilte og selvstændige enheder, men indgår i samme koncern, når tjenesteyderen forpligter sig kontraktligt til at anvende sit produktionsudstyr og sit personale alene til produktionen af varer til modtageren, og når denne modtager dernæst sælger disse varer til levering med tjenesteyderens logistikstøtte som afgiftspligtige varer med leveringssted i den omhandlede medlemsstat, fortolkes således, at en afgiftspligtig person, der er etableret uden for EU, anses for at råde over et fast forretningssted i denne medlemsstat? 2) Skal artikel 44 i direktiv 2006/112/EF og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en afgiftspligtig person kan råde over et fast forretningssted, når de dertil krævede	Skatteministeriet	O-sag	Dom	29.06.23

	<p>menneskelige og tekniske midler er tjenesteyderens, som er juridisk selvstændig, men tilhører samme koncern, og som forpligter sig kontraktligt til at anvende disse midler alene til fordel for den nævnte afgiftspligtige person?</p> <p>3) Skal artikel 44 i Rådets direktiv 2006/112/EF og artikel 11 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 282/[2011] af 15. marts 2011 om foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at en afgiftspligtig person råder over et fast forretningssted i sin tjenesteyders medlemsstat, i kraft af at denne til den afgiftspligtige person og i henhold til en ved eksklusivaftale indgået forpligtelse leverer en række tillægsydelser eller supplerende ydelser til en lønforarbejdning i snæver forstand og således bidrager til gennemførelsen af salgsaftaler, som denne afgiftspligtige person indgår fra sit hjemsted uden for Den Europæiske Union, men som giver anledning til, at der i henhold til momsloven leveres afgiftspligtige varer på den nævnte medlemsstats område?</p>				
C-252/21	<p>Facebook e.a. <u>Sagen vedrører:</u> 1. a) Er artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679 til hinder for, at en national kartelmyndighed i en medlemsstat, såsom Bundeskartellamt, der ikke er tilsynsmyndighed som omhandlet artikel 51 ff. i forordning nr. 2016/679, og i hvilken medlemsstat en virksomhed med hjemsted uden for Den Europæiske Union har en etablering, der inden for markedsføring, kommunikation og PR bistår denne virksomheds hovedvirksomhed, som er beliggende i en anden medlemsstat og som har ansvaret for behandlingen af personoplysninger på hele Den Europæiske Unions område, for det kartelretlige misbrugstilsyn fastslår, at hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger og gennemførelsen heraf udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 2016/679, og vedtager en afgørelse om, at denne tilsidesættelse skal bringes til ophør? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Er artikel 4, stk. 3, TEU til hinder herfor, når den ledende tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor hovedvirksomheden er beliggende, som [org. s. 3] omhandlet i artikel 56, stk. 1, i forordning nr. 2016/679 samtidig underkaster hovedvirksomhedens kontraktbetingelser vedrørende behandling af oplysninger en undersøgelsesprocedure? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: 2. a) Udgør det forhold, at en internetbruger enten kun besøger eller også indtaster informationer, f.eks. ved registrering eller bestillinger, på websteder eller apps, der vedrører kriterierne i artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 2016/679, såsom dating-apps, partnerbørser for homoseksuelle, politiske partiers websteder eller sundhedswebsteder, og en anden virksomhed såsom Facebook Ireland gennem grænseflader på disse websteder eller i disse apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr indsamler oplysninger om brugerens besøg på disse websteder og apps og om de informationer, som brugeren har indtastet, sammenstiller disse oplysninger med oplysningerne om brugerens Facebook.com-konto og anvender dem, behandling af følsomme oplysninger i forordningens forstand for så vidt angår indsamlingen og/eller sammenstillingen og/eller anvendelsen? b) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende: Indebærer besøg på disse websteder og apps og/eller indtastning af informationer og/eller tryk på knapper på disse websteder eller apps (»sociale plugins« såsom »synes godt om«, »del« eller »Facebook login« eller »account kit«) fra en udbyder som Facebook Ireland, at brugeren i kraft af selve besøget og/eller indtastningen tydeligvis har offentliggjort oplysningerne som omhandlet i artikel 9, stk. 2, litra e), i forordning nr. 2016/679? 3. Kan en virksomhed som Facebook Ireland, der driver et annoncefinansieret og digitalt socialt netværk og i sine tjenestevilkår tilbyder persontilpasset indhold og markedsføring, netværkssikkerhed, produktforbedring og en ensartet og velfungerende brug af alle koncernens produkter, påberåbe sigden begrundelse, at behandlingen er nødvendig af hensyn til opfyldelsen af en kontrakt som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 2016/679, eller er nødvendig for at forfølge en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når den med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og [org. s. 4] fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom</p>	Forbrugerombudsmanden Miljøministeriet Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	04.07.23

	<p>»Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens Facebook.com-konto og anvender dem?</p> <p>4. Kan også– det forhold, at brugerne er mindreårige, af hensyn til persontilpasningen af indhold og markedsføring, produktforbedring, netværkssikkerhed og ikkemærkedsmæssig kommunikation med brugeren, – levering af målinger, analyser og øvrige virksomhedsservices til markedsføringskunder, udviklere og øvrige partnere, således at disse kan evaluere og forbedre deres ydelser,– levering af marketingkommunikation med brugeren, således at virksomheden kan forbedre sine produkter og gennemføre direct marketing,– forskning og innovation til gavn for samfundet med henblik på at fremme niveauet for teknologiske fremskridt eller den videnskabelige forståelse vedrørende vigtige sociale emner og at øve positiv indflydelse på samfundet og verden,– det forhold, at der gives oplysninger til retshåndhavende myndigheder og besvares juridiske anmodninger med henblik på at forhindre, opklare og retsforfølge strafbare handlinger, ulovlig brug, tilsidesættelser af tjenestevilkårene og politikkerne og andre former for skadelig adfærd, i en sådan situation udgøre en legitim interesse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra f), i forordning nr. 2016/679, når virksomheden med henblik på disse formål indsamler oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstiller oplysningerne med brugerens Facebook.comkonto og anvender dem? Kan indsamling af oplysninger fra andre af koncernens tjenester og fra tredjeparters websteder og apps gennem grænseflader på disse websteder og apps såsom »Facebook Business Tools« eller gennem cookies eller lignende lagringsteknologier indsat på internetbrugerens computer eller mobile terminaludstyr, sammenstilling med brugerens Facebook.com-konto og anvendelse heraf eller anvendelse af oplysninger, der allerede [org. s. 5] i anden sammenhæng er blevet indsamlet og sammenstillet lovligt, i en sådan situation i specifikke tilfælde også være begrundet i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), d) og e), i forordning nr. 2016/679 med henblik på f.eks. at besvare et gyldigt retligt spørgsmål vedrørende bestemte oplysninger [litra c)], at bekæmpe skadelig adfærd og fremme sikkerheden [litra d)] eller af hensyn til forskning til gavn for samfundet og til fremme af beskyttelse, integritet og sikkerhed [litra e)]?</p>				
C-670/22	<p>Staatsanwaltschaft Berlin Spørgsmål: 1. Vedrørende fortolkningen af kriteriet »udstedelsesmyndighed« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, sammenholdt med artikel 2, litra c), i direktiv 2014/41 a) Skal en europæisk efterforskningskendelse med henblik på indsamling af bevismateriale, som allerede befinder sig i fuldbyrdsstaten (her Frankrig), udstedes af en ret, hvis den tilgrundliggende bevisindsamling i henhold til udstedelsesstatens (her Tysklands) lovgivning skulle være blevet påbudt af retten i en sammenlignelig indenlandsk sag? b) Gælder dette subsidiært i det mindste i tilfælde, hvor fuldbyrdsstaten har gennemført den tilgrundliggende foranstaltning på udstedelsesstatens område med det formål at stille de indsamlede oplysninger til rådighed for efterforskningsmyndigheder i udstedelsesstaten med interesse for oplysningerne med henblik på retsforfølgning? c) Skal en europæisk efterforskningskendelse med henblik på indsamling af bevismateriale altid udstedes af en ret (eller et uafhængigt organ, som ikke varetager strafferetlig efterforskning) uanset de nationale kompetencebestemmelser i udstedelsesstaten, hvis foranstaltningen vedrører alvorlige indgreb i væsentlige grundlæggende rettigheder? 2. Vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 a) Er artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 til hinder for en europæisk efterforskningskendelse med henblik på overføring af oplysninger fra en aflytning af telekommunikation, som allerede er tilgængelige i fuldbyrdsstaten (Frankrig) – navnlig trafik- og lokaliseringsdata og optagelser af kommunikationsindhold – hvis den af fuldbyrdsstaten gennemførte aflytning har omfattet samtlige slutbrugere af en kommunikationstjeneste, der med den</p>	Justitsministeriet	F-sag	MF	04.07.23

	<p>europæiske efterforskningskendelse anmodes om overføring af oplysninger fra samtlige tilslutninger, som er i brug på udstedelsesstatens område, og der hverken ved vedtagelsen og gennemførelsen af aflytningsforanstaltningen eller ved udstedelsen af den europæiske efterforskningskendelse forelå konkrete holdepunkter for, at disse individuelle brugere havde begået alvorlige strafbare handlinger?</p> <p>b) Er artikel 6, stk. 1, litra a), i direktiv 2014/41 til hinder for en sådan europæisk efterforskningskendelse, hvis integriteten af de oplysninger, der er indsamlet ved aflytningsforanstaltningen, ikke kan kontrolleres som følge af den omfattende hemmeligholdelse, der udøves af myndighederne i fuldbyrdesstaten?</p> <p>3. Vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 2014/41</p> <p>a) Er artikel 6, stk. 1, litra b), i direktiv 2014/41 til hinder for en europæisk efterforskningskendelse med henblik på overføring af telekommunikationsoplysninger, som allerede er tilgængelige i fuldbyrdesstaten (Frankrig), hvis den aflytningsforanstaltning i fuldbyrdesstaten, der ligger til grund for indsamlingen af oplysningerne, i henhold til udstedelsesstatens (Tysklands) lovgivning ville have været ulovlig i en sammenlignelig indenlandsk sag?</p> <p>b) Subsidiært: Gælder dette i hvert fald i tilfælde, hvor fuldbyrdesstaten har gennemført aflytningen på udstedelsesstatens område og i dennes interesse?</p> <p>4. Vedrørende fortolkningen af artikel 31, stk. 1 og 3, i direktiv 2014/41</p> <p>, som er i strid med EU-retten, følge umiddelbart af det EU-retlige effektivitetsprincip?</p> <p>M.fl. spg.</p>				
C-420/22	<p>NW</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 10, stk. 1, i Rådets direktiv 2003/109/EF af 25. november 2003 om tredjelandsstatsborgeres status som fastboende udlænding, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandsstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den ansvarlige myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på?</p> <p>3) Skal artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende?</p> <p>4) Skal artikel 9, stk. 3, og artikel 10, stk. 1, i direktiv 2003/109, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en afgørelse på udlændingeområdet om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding består i en ubegrundet afgørelse, som</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	MF	05.07.23

	<p>i) udelukkende er baseret på en automatisk henvisning til en bindende og ufravigelig udtalelse fra den specialiserede myndighed, som ligeledes er ubegrundet, og hvori det fastslås, at der foreligger en fare for eller et brud på den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og</p> <p>ii) er blevet vedtaget uden en grundig undersøgelse af, om der i den konkrete sag foreligger grunde vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden, og uden at der er taget hensyn til de individuelle omstændigheder og kravene om nødvendighed og proportionalitet?</p>				
C-528/22	<p>PQ Spørgsmål: 1) a) Skal artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (herefter »TEUF«), sammenholdt artikel 7 og 24 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en medlemsstats praksis, der består i at træffe en afgørelse om inddragelse af en opholdstilladelse, der tidligere er blevet udstedt til en tredjelandstatsborger – eller om afslag på vedkommendes ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag) – hvis mindreårige barn og samlever er stats borgere i en EU-medlemsstat og opholder sig i den pågældende stat, uden at det forudgående undersøges, om det berørte familiemedlem, som er tredjelandstatsborger, kan påberåbe sig en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF? b) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 7, artikel 24, artikel 51, stk. 1, og artikel 52, stk. 1, fortolkes således, at for så vidt som en afledt opholdsret i henhold til artikel 20 TEUF finder anvendelse, bevirker EU-retten, at nationale administrative og retslige myndigheder ligeledes skal anvende EU-retten, når de træffer en afgørelse på udlændingeområdet om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten (en ansøgning om national permanent opholdstilladelse i den foreliggende sag), og når de anvender undtagelserne vedrørende den nationale sikkerhed, den offentlige sikkerhed eller den offentlige orden som begrundelse for den pågældende afgørelse, samt når de, såfremt det godtgøres, at sådanne hensyn foreligger, undersøger nødvendigheden og proportionaliteten, der begrundet begrænsningen af opholdsretten? 2) Skal artikel 20 TEUF, sammenholdt med chartrets artikel 47 – samt, i det foreliggende tilfælde, chartrets artikel 7 og 24 – fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at en myndighed i en medlemsstat, som af hensyn til den nationale sikkerhed og/eller den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed har truffet afgørelse om inddragelse af en tidligere meddelt opholdstilladelse som fastboende udlænding eller om en ansøgning om forlængelse af opholdsretten, og den specialiserede myndighed, som har fastslået den fortrolige karakter af informationerne, skal sikre, at den berørte tredjelandstatsborger og dennes retlige repræsentant under alle omstændigheder har ret til adgang til i det mindste essensen af de fortrolige eller klassificerede informationer, som den afgørelse, der er truffet af ovennævnte hensyn, støtter sig på, og til at gøre brug af disse informationer i proceduren vedrørende afgørelsen, såfremt den kompetente myndighed har anført, at en sådan videregivelse ville være i strid med hensynet til den nationale sikkerhed? 3) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, hvad skal der da, i lyset af chartrets artikel 41 og 47, præcist forstås ved »essensen« af de fortrolige grunde, som den pågældende afgørelse støtter sig på? 4) Skal artikel 20 TEUF, i lyset af chartrets artikel 47, fortolkes således, at den ret i en medlemsstat, der træffer afgørelse om lovligheden af den specialiserede myndigheds udtalelse, der er baseret på en begrundelse om fortrolige eller klassificerede informationer, og af den materielle afgørelse på udlændingeområdet, der er baseret på denne udtalelse, skal have kompetence til at undersøge, om fortroligheden er retmæssig (om den er nødvendig og proportional), og til ved sin egen afgørelse at bestemme, hvis den finder, at fortroligheden er retsstridig, at den berørte og dennes retlige repræsentant skal have adgang til og mulighed for at anvende alle de informationer, der ligger til grund for de administrative myndigheders udtalelse og afgørelse, eller, hvis den finder, at fortroligheden er retmæssig, at bestemme, at den pågældende kan få adgang til og anvende i det mindste essensen af de fortrolige informationer i den udlændingesag, der vedrører den pågældende? M.fl.</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	MF	05.07.23

T-639/20	<p>TIB Chemicals mod Kommissionen <u>Påstande:</u> — Delvis annullation af Kommissionens delegerede forordning (EU) 2020/1182 af 19. maj 2020, for så vidt som den angår stoffet dioctyltindilaurat; [1] stannan, dioctyl-, bis(coco acyloxy)-derivater [2], og for så vidt som den ændrer bilag VI til forordning (EF) nr. 1272/2008 ved indførelse af stoffet sammen med den relevante klassificering og de relevante mærkningselementer i tabel 3 i del 3 i bilag VI til forordning (EF) nr. 1272/2008. — Europa-Kommissionen tilpligtes at betale samtlige afholdte omkostninger og udgifter i forbindelse med denne sag.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	05.07.23
C-212/21 P C-223/21 P	<p>EIB mod ClientEarth <u>Påstande:</u> Appellen antages til realitetsbehandling, og appellanten gives medhold. Den appellerede dom som angivet i domskonklusionen ophæves i sin helhed. Hvis Domstolen finder, at sagen er moden til påkendelse, træffes der afgørelse om frifindelse i første instans. ClientEarth tilpligtes at betale begge parterers sagsomkostninger i både appelsagen og sagen i første instans.</p> <p>ClientEarth mod EIB (appel) <u>Påstande:</u> Den appellerede dom ophæves. ClientEarth tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-510/21	<p>Austrian Airlines <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal førstehjælp efter en ulykke som omhandlet i artikel 17, stk. 1, i konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, undertegnet af Det Europæiske Fællesskab den 9. december 1999 og godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2001/539/EF af 5. april 2001, der ydes om bord på flyet, og som for passageren fører til endnu en tilskadekomst, der kan afgrænses fra de egentlige følger af ulykken, sammen med den udlosende begivenhed anses for ét samlet ulykkestilfælde? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er artikel 29 i den nævnte konvention til hinder for et krav om erstatning for den skade, der er forvoldt ved den ydede førstehjælp, når dette ganske vist gøres gældende inden for forældelsesfristen i national ret, men uden for det tidsrum, hvori der er søgsmålsadgang i henhold til konventionens artikel 35?</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-663/21	<p>Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal der ved vurderingen af, om den status som asylberettiget, som en flygtning tidligere er blevet tildelt af den kompetente myndighed, kan tilbagekaldes af den grund, der er fastsat i artikel 14, stk. 4, litra b), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidier beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (omarbejdning), foretages en interesseafvejning som selvstændigt kriterium, hvorefter tilbagekaldelsen er betinget af, at offentlighedens interesser i tilbagesendelsen skal veje tungere end flygtningens interesse i opretholdelsen af tilflugtsstatens beskyttelse, idet forbrydelsens forkastelige karakter og den potentielle fare for samfundet skal opvejes mod udlændingens beskyttelsesinteresser – herunder omfanget og arten af de foranstaltninger, som den pågældende risikerer at blive genstand for? 2. Er bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, navnlig artikel 4, 6, 8 og 9, til hinder for en national ordning, hvorefter der skal vedtages en afgørelse om tilbagesendelse over for en tredjelandstatsborger, hvis hidtidige opholdstilladelse som flygtning inddrages ved tilbagekaldelse af statussen som asylberettiget, selv hvis det allerede på tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen om tilbagesendelse står klart, at en udsendelse vil være ulovlig på ubestemt tid som følge af forbuddet mod refoulement, og dette også fastslås ved en endelig afgørelse?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

C-8/22	<p>Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides Spørgsmål: 1. Skal artikel 14, [stk. 4, litra b,]) i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse fortolkes således, at denne bestemmelse foreskriver, at det er godtgjort, at der foreligger en fare for samfundet, alene med den begrundelse, at den person, der har flygtningestatus, er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, eller skal den fortolkes således, at den omstændighed, at denne person er idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet? 2. Såfremt idømmelsen af en straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse ikke i sig selv er tilstrækkelig til at godtgøre, at der foreligger en fare for samfundet, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse kræver, at medlemsstaten godtgør, at appellanten efter sin dom fortsat udgør en fare for samfundet? Skal medlemsstaten godtgøre, at denne fare er reel og umiddelbar, eller er det tilstrækkeligt, at der findes en potentiel fare? Skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU, alene eller sammenholdt med proportionalitetsprincippet, fortolkes således, at denne bestemmelse kun tillader fratagelse af flygtningestatus, hvis denne fratagelse er forholdsmæssig, og den fare, som personen med flygtningestatus udgør, er tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde denne fratagelse. 3. Såfremt medlemsstaten ikke skal godtgøre, at appellanten efter dommen fortsat udgør en fare for samfundet, og at denne fare er reel, umiddelbar og tilstrækkeligt alvorlig til at begrunde fratagelsen af flygtningestatus, skal artikel 14, [stk. 4, litra] b), i direktiv 2011/95/EU da fortolkes således, at denne bestemmelse indebærer, at truslen mod samfundet i princippet er godtgjort ved den omstændighed, at personen med flygtningestatus er blevet idømt straf ved en endelig dom for en alvorlig lovovertrædelse, men at denne kan godtgøre, at han ikke eller ikke længere udgør en sådan trussel?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-142/22	<p>The Minister for Justice and Equality Spørgsmål: 1. Should Article 27 of the Framework Decision be interpreted as meaning that a decision to surrender a person creates a legal relationship between him, the executing State and the requesting State such that any issue taken to have been finally determined in that decision must also be taken to have been determined for the purposes of the procedure for obtaining consent to further prosecution or punishment for other offences? 2. If the answer to Question 1 is that Article 27 does not require that interpretation, does a national procedural rule breach the principle of effectiveness if it operates so as to prevent the person concerned from relying, in the context of the consent application, upon a relevant judgment of the Court of Justice of the European Union delivered in the period of time after the order for surrender?</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-147/22	<p>Központi Nyomozó Főügyészség Spørgsmål: 1) Er princippet ne bis in idem, der er fastsat i artikel 50 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret») og artikel 54 i konventionen om gennemførelse af Schengenaf-talen (herefter »gennemførelseskonventionen»), til hinder for, at der i en medlemsstat indledes en straffesag mod den samme person og for de samme handlinger, for hvilke der allerede er indledt en straffesag i en anden medlemsstat, og som er endeligt afsluttet ved en beslutning fra den offentlige anklager om, at efterforskningen skal indstilles? 2) Er det foreneligt med princippet ne bis in idem, der er fastsat i [chartrets] artikel 50 og [gennemførelseskonventionens] artikel 54, og er det endeligt til hinder for, at der i en medlemsstat indledes en ny straffesag mod den samme person og for de samme handlinger, at anklagemyndigheden, selv om det er muligt at genoptage en straffesag i en medlemsstat, indtil den strafbare handling er foreldet, ikke har anset det for berettiget at genoptage en sådan sag ex officio som følge af en beslutning fra anklagemyndigheden om at opgive straffesagen (efterforskningen) i den pågældende medlemsstat? 3) Er en efterforskning, der er indstillet med hensyn til en sigtet person, som ikke er blevet afhørt som mistænkt i forbindelse med et strafbart forhold, der vedrører dennes medsigtede, selv om der blev</p>	Justitsministeriet	O-sag	GA	06.07.23

	<p>gennemført efterforskningsforanstaltninger mod den pågældende person som sigtet, og efterforskningen blev indstillet på grundlag af de oplysninger, der blev fremlagt efter en anmodning om retligt samarbejde, og efter at der blev givet oplysninger om bankkonti og afhøring af de medsigtede som mistænkte, forenelig med princippet ne bis in idem, der er fastsat i [chartrets] artikel 50 og [gennemførelseskonventionens] artikel 54, og kan den anses for tilstrækkelig grundig og udtømmende?</p>				
C-166/22	<p>Hellfire Massy Residents Association <u>Spørgsmål:</u> Det første spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] de generelle EU-retlige principper, der følger af EU-rettens forrang, at en national procesregel, hvorefter en sagsøger under en retssag udtrykkeligt skal påberåbe sig de relevante retsfor skrifter, ikke kan udelukke, at en sagsøger, som bestrider den nationale rets forenelighed med givne EU-retlige forskrifter, også støtter sig til en anfægtelse baseret på retsdoktriner eller instrumenter, der skal anses for naturligt relevante for fortolkningen af disse EU-retlige forskrifter, såsom princippet om, at EU-miljøretten skal fortolkes i overensstemmelse med konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, vedtaget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, som en integrerende del af Unionens retsorden[?] Det andet spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser, sammenholdt med artikel 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, udfærdiget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, og/eller sammenholdt med princippet om, at medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige specifikke foranstaltninger til effektiv gennemførelse af direktivet, at en national procesregel, hvorefter ensagsøger ikke må rejse et »hypotetisk spørgsmål«, men »skal være berørt i realiteten eller faktisk«, før vedkommende kan klage over den nationale lovgivnings forenelighed med EU-retten, ikke kan gøre gældende for at hindre en indsigelse fra en sagsøger, der har påberåbt sig retten til offentlig deltagelse i forbindelse med en administrativ afgørelse, og som derefter ønsker at anfægte gyldigheden af en bestemmelse i national lovgivning under henvisning til EU-retten i forventning om fremtidige skader på miljøet som følge af en påstået mangel i den nationale lovgivning, når der er en rimelig mulighed for en sådan fremtidig skade, navnlig fordi der er givet tilladelse til at bygge i et område, der er levested for arter, der er underlagt streng beskyttelse, og/eller fordi der ved anvendelse af forsigtighedsprincippet er mulighed for, at undersøgelser efter tilladelsen kan gøre det nødvendigt at ansøge om en fravigelse i henhold til direktivets artikel 16[?] Det tredje spørgsmål lyder: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser sammenholdt med artikel 6, stk. 1-9, og/eller [artikel] 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, udfærdiget i Århus, Danmark, den 25. juni 1998 og/eller med princippet om, at medlemsstaterne skal træffe alle nødvendige specifikke foranstaltninger til effektiv gennemførelse af direktivet, at en ordning for tilladelser til fravigelser, der er fastsat i national ret med henblik på at gennemføre direktivets artikel 16, ikke bør være parallel til og uafhængig af ordningen for tilladelser til at bygge, men bør være en del af en integreret godkendelsesproces, der omfatter en afgørelse truffet af en kompetent myndighed (i modsætning til en ad hocbedømmelse, som bygherren selv foretager på grundlag af en generel strafferetlig bestemmelse) med hensyn til, om der skal ansøges om en tilladelse til fravigelse på grund af forhold, der er opstået efter udstedelsen af tilladelsen til at bygge, og/eller som indebærer en afgørelse fra en kompetent myndighed om, hvilke undersøgelser der er nødvendige i forbindelse med vurderingen af, om der skal ansøges om en sådan tilladelse[?] Det fjerde spørgsmål har følgende ordlyd: [Indebærer] artikel 12 og/eller 16 i direktiv 92/43/EØF og/eller disse bestemmelser sammenholdt med artikel 6, stk. 1-9, og/eller artikel 9, stk. 2, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, der blev indgået i Århus, Danmark, den 25. juni 1998, at der i forbindelse med et projekt, hvor tilladelsen til at bygge er blevet underkastet en passende vurdering i</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

	henhold til artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF, og i en sammenhæng, hvor der efter tilladelsen kan søges om en fravigelse i henhold til artikel 16 i direktiv 92/43/EØF, foreligger krav om en procedure med offentlighedens deltagelse i overensstemmelse med Århuskonventionens artikel 6[?]				
C-404/22	<p>Ethnikos Organismos Pistopoiisis Prosonton & Epangelmatikou Prosanatolismou</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) a) Hvilken betydning skal tillægges begrebet virksomhed, som driver »erhvervsvirksomhed«, i artikel 2, litra a), i direktiv 2002/14/EF?</p> <p>b) Omfatter ovennævnte begreb privatretlige juridiske personer, såsom EOPPEP, der ved udøvelsen af sin kompetence til at certificere erhvervsuddannelsesinstitutioner handler som offentligretlig juridisk person og udover offentlig myndighed, når der henses til, (i) at det med hensyn til nogle af dens aktiviteter, navnlig tilvejebringelse af enhver art og form for videreuddannelse til ministeriernes kompetente organer, uddannelses- og erhvervsuddannelsescentre og -organer, virksomheder samt arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer [artikel 14, stk. 2, litra ib), i lov nr. 4115/2013, A' 24], ikke er udelukket – således som det fremgår af bestemmelsen i artikel 14, stk. 2, litra ic), om fastsættelse af betingelserne for fysiske og juridiske personers levering af rådgivnings- og erhvervsuddannelsesydelser i landet – at der kan findes markeder, hvor kommercielle virksomheder udover aktivitet i konkurrence med sagsøgeren; og (ii) at i henhold til den ovennævnte lovs artikel 23, stk. 1, litra d), omfatter sagsøgerens ressourcer indtægterne fra de aktiviteter og tjenesteydelser, som sagsøgeren enten tildeles af ministeriet eller leverer på vegne af tredjemand, såsom offentlige myndigheder, nationale og internationale organer, offentligretlige eller privatretlige juridiske personer samt privatpersoner, mens (iii) bestemmelserne i artikel 20 i lov nr. 4115/2013 fastsætter betaling af gebyrer, som har karakter af økonomisk modstykke, med hensyn til de øvrige tjenesteydelser?</p> <p>c) Er det for besvarelsen af det foregående spørgsmål relevant, at det med hensyn til hovedparten af den privatretlige juridiske persons aktiviteter (artikel 14, stk. 2, i lov nr. 4115/2013) kan formodes, at visse af disse kun udføres på markedet, og er det i givet fald tilstrækkeligt, at lovgiver har tilsigtet [artikel 14, stk. 2, litra ib), og artikel 23, stk. 1, litra d), i lov nr. 4115/2013], at sagsøgeren udfører sine aktiviteter, i det mindste delvist, som markedsaktør, eller skal det bevises, at sagsøgeren reelt opererer på markedet for så vidt angår visse specifikke aktiviteter?</p> <p>2) a) Hvilken betydning skal i lyset af artikel 4, stk. 2, litra b), i direktiv 2002/14/EF tillægges udtrykkene »situationen«, »strukturen« og »den forventede udvikling med hensyn til beskæftigelsen« i virksomheden, når der med hensyn til spørgsmål om disse aspekter foreligger en pligt til at informere og høre arbejdstagerne?</p> <p>b) Omfatter ovennævnte begreber det tilfælde, hvor nogle ansatte efter vedtagelsen af det interne reglement for den juridiske person, i den foreliggende situation EOPPEP, fjernes fra ledende stillinger, uden at disse stillinger slettes fra organisationsplanen, når der henses til, at disse stillinger er blevet tildelt disse personer midlertidigt, efter at det omhandlede organ har inkorporeret privatretlige juridiske personer, nærmere bestemt EKEPIS og .KEP, således at det må antages, at der er opstået en pligt til at informere og høre de berørte arbejdstagere, inden de fjernes fra disse stillinger?</p> <p>c) Er det for besvarelsen af det foregående spørgsmål relevant, (i) at arbejdstageren er blevet fjernet fra sin direktøropgave af hensyn til den juridiske persons gode drift og servicebehovene med henblik på, at den juridiske person kan forfølge de mål, som den er blevet indrettet til, eller at arbejdstageren ikke er blevet fjernet, fordi denne ikke opfyldte de tjenesteforpligtelser, som påhvilede denne i egenskab af midlertidig afdelingschef; (ii) at de ansatte, som er blevet fjernet fra ledende stillinger, fortsat indgår i den juridiske persons organisation; eller (iii) at andre personer er midlertidigt blevet tildelt ledende stillinger ved den samme beslutning fra det kompetente organ, hvorved de berørte ansatte er blevet fjernet fra ledende stillinger?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	06.07.23
C-593/22	<p>First Bank</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>1) Skal artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at</p>	Justitsministeriet	O-sag	Dom	06.07.23

	<p>a) et »kontraktvilkår, som afspejler love«, helt eller delvist skal afspejle den tilsvarende retsregel i den relevante lovbestemmelse, eller at</p> <p>b) et »kontraktvilkår, som afspejler love«, skal indeholde en udtrykkelig henvisning til den tilsvarende retsregel i den relevante lovbestemmelse, eller omvendt således, at</p> <p>c) det for at det ikke skal vurderes, om et kontraktvilkår er urimeligt, jf. artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF, er tilstrækkeligt at anvende den generelle civilretlige regel om, at aftaler suppleres af loven, når der ikke findes nogen specifik angivelse eller henvisning til den tilsvarende retsregel i den relevante lovbestemmelse?</p> <p>2) Skal bestemmelserne i artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler fortolkes således, at det inden for rammerne af den særlige retlige ordning for beskyttelse forbrugerrettigheder er for vidtgående at antage, at forbrugeren skal have kendskab til indholdet af alle retsregler i de lovbestemmelser, som supplerer aftalen, når den erhvervsdrivende ikke forudgående har oplyst forbrugeren herom?</p>				
T-34/22	<p>Cursorziu di i Salamaghji Corsi - Consortium des Charcutiers Corses m.fl. mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u> Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2021/1879 af 26. oktober 2021 om afvisning af tre ansøgninger om beskyttelse af en betegnelse som en beskyttet geografisk betegnelse, jf. artikel 52, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 (»Jambon sec de l'Île de Beauté« (BGB), »Lonzo de l'Île de Beauté« (BGB), »Coppa de l'Île de Beauté« (BGB)) 1 annulleres. Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	12.07.23
C-376/20 P	<p>Kommissionen mod CK Telecoms UK Investments (appel)</p> <p><u>Påstande:</u> — Rettens dom af 28. maj 2020 i sag T-399/16, CK Telecoms UK Investments Ltd mod Kommissionen ophæves. — Sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling. — Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen. — Afgørelsen om sagsomkostninger i første instans udsættes.</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	O-sag	Dom	13.07.23
C-646/21	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d), fortolkes således, at vestlig(e) normer, værdier og faktisk levemåde, som tredjelandsstatsborgere overtager, når de i en betragtelig del af den fase af livet, hvor deres identitet formes, har opholdt sig på medlemsstatens område og er blevet fuldgældige medlemmer af samfundet, må betragtes som fælles baggrund, der ikke kan ændres, eller som er så grundlæggende for deres identitet, at ingen mennesker bør tvinges til at give afkald derpå? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal tredjelandsstatsborgere, som – uanset årsagerne hertil – har overtaget tilsvarende vestlige normer og værdier i kraft af faktisk ophold i denne medlemsstat i den fase af livet, hvor deres identitet formes, betragtes som »medlemmer af en bestemt social gruppe« som omhandlet i kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 1, litra d)? Skal spørgsmålet, om der er tale om »medlemmer af en bestemt social gruppe, som har en særskilt identitet i det relevante land«, afgøres ud fra denne medlemsstats synsvinkel, eller skal det i forbindelse med kvalifikationsdirektivets artikel 10, stk. 2, fortolkes således, at der skal lægges afgørende vægt på, om udlændingen kan godtgøre, at den pågældende i sit oprindelsesland betragtes som en del af en bestemt social gruppe, eller at dette i al fald tillægges den pågældende? Er betingelsen om, at vestliggørelse alene kan føre til flygtningestatus, hvis dette skyldes religiøse og politiske grunde, forenelig med kvalifikationsdirektivets artikel 10, sammenholdt med forbuddet mod refoulement og med retten til asyl? 3. Er en national retspraksis, hvorefter en besluttende myndighed ved bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse afvæjer barnets tarv uden først konkret at (lade) fastslå (i hver procedure), hvad der er barnets tarv, forenelig med EU-retten, særligt med artikel 24, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), sammenholdt med chartrets artikel 51, stk. 1? Skal dette spørgsmål besvares anderledes, hvis medlemsstaten skal afgøre en ansøgning om opholdstilladelse med henvisning til sædvanlige grunde, og barnets tarv herved skal tages i betragtning? 4. På hvilken måde og i hvilken fase af bedømmelsen af en ansøgning om international beskyttelse skal, henset til chartrets artikel 24, stk. 2, barnets tarv og særligt den skade, som en mindreårig har pådraget sig ved et mangeårigt faktisk ophold i en medlemsstat, tages i</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	13.07.23

	<p>betragtning og afvejes? Har det herved betydning, om dette faktiske ophold var lovligt? Er det ved afvejningen af barnets tarv under ovenstående bedømmelse relevant, om medlemsstaten har truffet afgørelse vedrørende ansøgningen om international beskyttelse inden for de herfor gældende EU-retlige frister, eller om en tidligere pålagt pligt til hjemrejse ikke er blevet respekteret, og at medlemsstaten i det følgende ikke udsendte de mindreårige, således at deres faktiske ophold i medlemsstaten kunne fortsætte?</p> <p>5. Kan det forenes med EU-retten, at der i henhold til en national retspraksis sondres mellem den første og fornyede ansøgninger om international beskyttelse i den forstand, at sædvanlige grunde til international beskyttelse ikke tages i betragtning ved fornyede ansøgninger om international beskyttelse, når henses til chartrets artikel 7, sammenholdt med artikel 24, stk.2?</p>				
C-765/21	<p>Azienda Ospedale-Università di Padova Spørgsmål:</p> <p>1. Kan tilladelser på særlige vilkår, som Kommissionen har udstedt, efter at EMA har afgivet en positiv udtalelse, for de i øjeblikket markedsførte vacciner, betragtes som fortsat gyldige i overensstemmelse med artikel 4 i forordning nr. 507/2006 i lyset af, at der i flere medlemsstater er blevet givet tilladelse til alternative behandlinger af sars-CoV-2-infektion (eksempelvis, i Italien, AIFA's godkendelse af protokollen vedrørende behandling med monoklonale antistoffer og/eller antivirale midler), som er effektive og in thesi mindre sundhedsfarlige, og dette også i lyset af chartrets artikel 3 og 35?</p> <p>2. I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination, selv hvis de berørte sundhedspersoner allerede er blevet smittet og derfor har opnået en immunitet på naturlig vis og således kan ansøge om undtagelse fra pligten?</p> <p>3. I relation til sundhedspersoner, for hvilke der i medlemsstatens lovgivning er indført vaccinationspligt, kan vacciner, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår i henhold til forordning nr. 507/2006, anvendes til obligatorisk vaccination uden nogen som helst formel procedure af forsigtighedsmæssig art, eller kan de berørte sundhedspersoner henses til, at tilladelsen er udstedt på særlige vilkår, modsætte sig vaccination, i det mindste indtil den kompetente sundhedsmyndighed konkret og med rimelig sikkerhed har udelukket, dels at der ikke foreligger kontraindikationer i denne retning, dels at de relaterede fordele overstiger fordelene ved andre i øjeblikket tilgængelige lægemidler? Skal de kompetente sundhedsmyndigheder i dette tilfælde handle i overensstemmelse med chartrets artikel 41?</p> <p>4. I relation til en vaccine, som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår, kan den omstændighed, at læge- og sundhedspersonale, for hvilket der i den nationale lovgivning er indført vaccinationspligt, ikke lader sig vaccinere, automatisk føre til udelukkelse fra arbejde uden løn, eller skal der fastsættes gradvise sanktionsforanstaltninger i overensstemmelse med det grundlæggende proportionalitetsprincip?</p> <p>5. Såfremt den nationale lovgivning tillader former for dépeçage [(opsplitning)], skal vurderingen af, om arbejdstageren kan tildeles alternative opgaver, da gennemføres med overholdelse af kontradiktionsprincippet i henhold til chartrets artikel 41, hvorfor den berørte har ret til erstatning for skade, hvis dette princip ikke er blevet overholdt?</p> <p>6. Er en national lovgivning, som den der følger af artikel 4, stk. 11, i lovdekret nr. 44/2021, forenelig med forordning 2021/953 – som forbyder forskelsbehandling mellem vaccinerede personer og personer, der ikke har villet eller af medicinske årsager ikke har kunnet lade sig vaccinere – såfremt den tillader, at en sundhedsperson, der er blevet erklæret undtaget fra vaccinationspligten, kan udføre sin aktivitet i kontakt med patienterne, under overholdelse af de ifølge den gældende lovgivning påkrævede sikkerhedsforanstaltninger, hvorimod en sundhedsperson som sagsøgeren, der er blevet immun på naturlig vis efter en tidligere smitte og ikke vil lade sig vaccinere uden uddybende medicinske undersøgelser, automatisk udelukkes fra arbejde uden løn?</p> <p>7. Er lovgivningen i en medlemsstat, som indfører en obligatorisk covid-vaccine –som Kommissionen har tilladt på særlige vilkår – med hensyn til alle sundhedspersoner, selv om de er hjemmehørende i andre medlemsstater, men arbejder i Italien ved</p>	Lægemiddelstyrelsen Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	13.07.23

	udøvelse af den frie udveksling af tjenesteydelser og etableringsfriheden, forenelig med forordning 2021/953 og de heri fastsatte principper om proportionalitet og forbud mod forskelsbehandling?				
C-87/22	TT <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EUT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at anmodningen fra en medlemsstat, der har kompetence til at påkende sagens realitet, hvis den finder, at en ret i en anden medlemsstat, som barnet har en særlig tilknytning til, er bedre egnet til at behandle sagen eller en specifik del af sagen, om at erklære sig kompetent, også kan tages til følge, hvis den anden medlemsstat er en medlemsstat, som barnet har sædvanligt opholdssted i efter ulovligt at være blevet bortført dertil? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal artikel 15 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 (EFT 2003, L 338, s. 1) fortolkes således, at de i denne bestemmelse nævnte kriterier for overførsel af kompetencen er endeligt reguleret, uden at der kræves yderligere kriterier med hensyn til en sag anlagt i henhold til artikel 8f i Haagerkonventionen af 25. oktober 1980 om de civile retlige virkninger af internationale barnebortførelser?	Social-, Bolig- og Ældreministeriet	O-sag	Dom	13.07.23
C-134/22	GmbH <u>Spørgsmål:</u> Hvilket formål tjener artikel 2, stk. 3, andet afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser, hvorefter arbejdsgiveren skal sende en genpart af i det mindste den i første afsnit, litra b), nr. i) til v), nævnte skriftlige meddelelse til den kompetente offentlige myndighed?	Beskæftigelsesministeriet Miljøministeriet	O-sag	Dom	13.07.23
C-227/22	Regionalna direksia „Avtomobilna administratsia“ Pleven <u>Spørgsmål:</u> Giver bestemmelserne i direktiv 2006/126 medlemsstaterne mulighed for at forlange af førere af køretøjer i kategori ., CE, C1, C1E, D, DE, D1, D1E, at de med kortere intervaller end kørekortets gyldighedsperiode skal gennemgå en lægeundersøgelse for at fastslå deres fysiske og psykiske egnethed, og i denne forbindelse forlange et særskilt dokument (foruden kørekortet), som attesterer deres egnethed? Eller attesterer besiddelsen af et gyldigt kørekort til de nævnte kategorier også førerens fysiske og psykiske egnethed, da denne egnethed allerede blev konstateret ved førstegangsudstedelsen eller fornyelsen af kørekortet?	Transportministeriet	O-sag	Dom	13.07.23
C-252/22	Societatea Civila Profesionala de Avocati AB & CD <u>Spørgsmål:</u> »1. Skal [chartrets] artikel 47 [første afsnit] sammenholdt med artikel 19 (stk. 1, andet afsnit, TEU) og artikel 2, stk. 4, sammenholdt med artikel 9, stk. 3, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet, undertegnet i Århus (Danmark) den 25. juni 1998 og indgået på Det Europæiske Fællesskabs vegne ved Rådets afgørelse 2005/370/EF af 17. februar 2005, fortolkes således, at begrebet »offentlig« omfatter en juridisk enhed, såsom et advokatselskab, der ikke søger at beskytte nogen rettighed eller interesse for denne enhed, men derimod rettigheder og interesser for fysiske personer, nemlig de advokater, der udgør denne form for erhvervsorganisation, [og] kan en sådan enhed i henhold til konventionens artikel 2, stk. 4, sidestilles med en gruppe af fysiske personer, der handler gennem en forening eller organisation? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal konventionens artikel 9, stk. 3, og [chartrets] artikel 47 [første og andet afsnit] sammenholdt med artikel 19 [stk. 1, andet afsnit, TEU] under hensyn til [både] målene i konventionens artikel 9, stk. 3, og målet om effektiv retsbeskyttelse af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter et sådant advokatselskab kun har adgang til domstolsprøvelse, hvis det kan godtgøre, at det har en egen interesse, eller at søgsmålet har til formål at beskytte en retsstilling, der er direkte forbundet med det formål, som denne organisationsform, i det foreliggende tilfælde et advokatselskab, er oprettet med?	Miljøministeriet	O-sag	GA	13.07.23

	<p>3. Såfremt det første og det andet spørgsmål besvares bekræftende, eller uafhængigt af svarene på disse to spørgsmål, skal konventionens artikel 9, stk. 3, 4 [og] 5, og [chartrets] artikel 47 [første og andet afsnit] sammenholdt med artikel 19 [stk. 1, andet afsnit, TEU] fortolkes således, at udtrykket, at de passende og effektive retsmidler, herunder vedtagelsen af en retsafgørelse, ikke må være »uoverkommeligt dyre« forudsætter, at der er fastsat regler og/eller kriterier til begrænsning af de omkostninger, der kan pålægges den tabende part i sagen, i den forstand, at den nationale ret skal sikre, at kravet om, at omkostningerne ikke må være uoverkommeligt dyre, overholdes, idet der tages hensyn til [både] den interesse, som den person, der søger at forsvare sine rettigheder, har, og til den almene interesse i at beskytte miljøet?»</p>				
C-260/22	<p>Seven.One Entertainment Group <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal direktiv 2002/29/EF fortolkes således, at radio- og fjernsynsforetagender er direkte og originært berettigede med hensyn til retten til rimelig kompensation i henhold til artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, som er fastsat i forbindelse med den såkaldte undtagelse for privatkopiering? 2. Kan radio- og fjernsynsforetagender med hensyn til deres ret i henhold til artikel 2, litra e), i direktiv 2001/29/EF udelukkes fra retten til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF, fordi de også i deres egenskab af filmproducenter kan have en ret til rimelig kompensation som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra b), i direktiv 2001/29/EF? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det lovligt at udelukke radio- og fjernsynsforetagenderne generelt, selv om radio- og fjernsynsforetagender afhængigt af deres konkrete programtilrettelæggelse til dels kun i meget ringe omfang erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig fjernsynsprogrammer med en stor andel af programmer, som tredjeparter har licensrettighederne til), og til dels ikke erhverver rettigheder som filmproducenter (navnlig arrangører af radioprogrammer)?</p>	Kulturministeriet	O-sag	GA	13.07.23
C-265/22	<p>Banco Santander <u>Spørgsmål:</u> 1.: Eftersom gebyrer og margener i tillæg til disse medtages i rentesatsen ved udarbejdelsen af indekset for variabel rente »GENNEMSNITSRENTESATSEN FOR ALLE SPANSKE KREDITINSTITUTTER FOR LÅN MED PANT I FAST EJENDOM MED EN LØBETID PÅ OVER TRE ÅR«, hvilket i sidste ende er mere omkostningsfuldt for forbrugeren end andre ÅOP på markedet, og eftersom det i medfør af bestemmelserne i cirkulære nr. 5/1994 fra Banco de España, som udgør tilsynsmyndighedens reguleringskriterium, er nødvendigt, at disse margener er negative, hvilket generelt er blevet udeladt og tilsidesat af kreditinstitutterne, ER DEN HANDLING FULDSTÆNDIGT AT AFVIGE FRA TILSYNSMYNDIGHEDERNES KRITERIUM I STRID MED ARTIKEL 5 OG 7 I DIREKTIV 2005/29/EF? 2.: Såfremt det i overensstemmelse med Domstolens praksis i sag C-689/20 fastslås, at den handling at afvige fra tilsynsmyndighedens kriterium er i strid med artikel 5 og 7 i direktiv 29/2005/EF, UDGØR DENNE URIMELIGE PRAKSIS DA ET INDICIUM VED VURDERING OG BEDØMMELSE AF KONTRAKTVILKÅRETS URIMELIGE KARAKTER, OG ER DEN I STRID MED ARTIKEL 3 OG 4 I DIREKTIV 93/13? 3.: Såfremt der ikke er taget hensyn til cirkulære nr. 5/1994 fra Banco de España, som er særegent for den finansielle sektor, og som ikke er alment kendt i offentligheden, og dette manglende hensyn fastslås at være i strid med artikel 7 i direktiv 2005/29/EF, UDGØR DETTE DA ET INDICIUM VED VURDERING AF DEN URIMELIGE KARAKTER I MEDFØR AF ARTIKEL 6.1 I DIREKTIV 93/13 I FORBINDELSE MED KONTROL AF GENNEMSIGTIGHED AF DETTE INDEKS, SOM BESTÅR AF »referenceindeks plus margin«? 4.: ER NATIONAL RETSPRAKSIS I STRID MED ARTIKEL 3, STK. 1, ARTIKEL 4 OG 5 I DIREKTIV 93/13/EØF HENSET TIL, AT DEN SPECIFIKKE BEREGNING AF IRPH-INDEKSET UDGØR EN URIMELIG PRAKSIS VED IKKE AT TILLÆGGE EN NEGATIV MARGEN, PÅ TRODS AF AT DENNE NØDVENDIGHED FREMGÅR AF PRÆAMBELEN TIL CIRKULÆRET FRA BANCO DE ESPAÑA, IDET DENNE PRAKSIS ER MINDRE FORDELAGTIG END ALLE ANDRE ÅOP PÅ MARKEDET, OG EFTERSOM IRPH-INDEKSET ER BLEVET MARKEDSFØRT SOM VÆRENDE ET PRODUKT</p>	Finanstilsynet	O-sag	Dom	13.07.23

	<p>SVARENDE TIL EURIBOR-INDEKSET, UDEN AT DER ER TAGET HENSYN TIL NØDVENDIGHEDEN AF AT TILLEGGES EN NEGATIV MARGEN, OG IDET KREDITINSTITUTTERNE SÅLEDES FREMOVER KUNNE AFSTÅ FRA AT INDGÅ AFTALER, SOM INDEHOLDER DISSE VILKÅR, IDET DE ERKLÆRES UGYLDIGE, EFTERSOM MARKEDSFØRING AF DENNE TJENESTEYDELSE TIL SÅRBARE FORBRUGERE KAN PÅVIRKE DEN ØKONOMISKE ADFÆRD, OG DE ERKLÆRES URIMELIGE, IDET MARGENEN IKKE INDARBEJDES I HANDELSBETINGELSERNE MEN MEDREGNES I RENTESATSEN I STRID MED DIREKTIV 2005/19/EF?</p> <p>5.: ER DET I STRID MED ARTIKEL 6, STK. 1, I DIREKTIV 93/13/EØF AT UANDLADE AT FØRE KONTROL MED ANVENDELSEN AF EN SKJULT PÅLAGT MARGEN OG DENNES URIMELIGE KARAKTER, NÅR DENNE MARGEN SKAL VÆRE NEGATIV I KREDITINSTITUTTETS TILBUD, OG FORBRUGEREN PÅ TIDSPUNKTET FOR DE OPLYSNINGER, SOM VEDKOMMENDE HAR MODTAGET FORUD FOR KONTRAKTINDGÅElsen, IKKE ER BEKENDT MED DEN ØKONOMISKE ADFÆRD I FORBINDELSE MED DEN RENTE, DER ANVENDES PÅ DET PÅGÆLDENDE LÅN, MED DEN BEGRUNDELSE, AT DIREKTIV 29/2005/EF ER TIL HINDER HERFOR?</p>				
C-313/22	<p>ACHILLEION Spørgsmål: Det første spørgsmål: Udgør salget af en støttemodtagende virksomhed, sammen med virksomhedens formue i form af fast ejendom, i henhold til bestemmelserne i: i) artikel 30, stk. 1, 3 og 4, i forordning nr. 1260/1999 og regel nr. 1, punkt 1.9, i forordning nr. 1685/2000; ii) artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 70/2001; og iii) artikel 38 og 39, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999, artikel 4 i forordning nr. 438/2001, artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 448/2001, artikel 1, stk. 2, i forordning nr. 2988/95 og artikel 14 i forordning nr. 659/1999, automatisk en så væsentlig ændring af betingelserne for gennemførelse af den samfinansierede investering i denne virksomhed, at ændringen i sig selv begrundet anvendelsen af en national bestemmelse såsom artikel 18, stk. 5, i tværministerielt dekret nr. 192249/E.S 4057/19.8.2002 (ministerielt dekret nr. 9216/EYS 916/12.2.18.2.2004), som fastsætter et absolut og langsigtet forbud mod overførsel af en støttemodtagende virksomheds formue i form af fast ejendom, idet afgørelsen om ydelse af støtte ellers kan tilbagekaldes helt eller delvist, med den konsekvens, at den indrømmede offentlige støtte tilbagesøges helt eller delvist?</p> <p>Det andet spørgsmål: Skal bestemmelserne i: i) artikel 30, stk. 4, i forordning nr. 1260/1999; ii) artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 70/2001 og punkt 4.12 i retningslinjerne for statsstøtte med regionalt sigte for så vidt angår princippet om en vedvarende operation af støttemodtagende små og mellemstore virksomheder; iii) artikel 38 og 39 i forordning nr. 1260/1999, artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 448/2001, artikel 1, stk. 2, artikel 2 og artikel 4 i forordning nr. 2988/95 samt artikel 14 i forordning nr. 659/1999 fortolkes således, at salget af en støttemodtagende virksomheds formue i form af fast ejendom og af virksomheden i sig selv, inden for rammerne af en intern aftale mellem virksomhedens aktionærer med henblik på at sikre virksomhedens lønsomhed, ikke medfører en væsentlig ændring af samfinansieringsoperationen eller en uretmæssig fordel for en af parterne, således at det omhandlede salg ikke udgør en uregelmæssighed eller en grund til at tilbagesøge støtten, forudsat at betingelserne for investeringens gennemførelse ikke bliver ændret, og at overførslen er omfattet af en retlig ordning, ifølge hvilken overdrageren og erhververen hæfter solidarisk for de på tidspunktet for overførslen eksisterende gældsforpligtelser og passiver?</p> <p>Det tredje spørgsmål: Kræver bestemmelserne i artikel 17, 52 og 53 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt retssikkerhedsprincippet, sammenholdt med artikel 1 i tillægsprotokol (nr. 1) til EMRK, at der opnås en korrekt afvejning mellem på den ene side foranstaltningerne til finansiel korrektion og tilbagesøgning af støtte i henhold til artikel 38, [stk. 1,] litra h), og artikel 39, stk. 1, i forordning nr. 1260/1999, artikel 2, stk. 2, i</p>	Energistyrelsen Erhvervsministeriet	O-sag	Dom	13.07.23

	forordning nr. 448/2001, artikel 4 i forordning nr. 2988/95 og artikel 14 i forordning nr. 659/1999 og på den anden side støttemodtagerens ret til beskyttelse af »formuen«, således at støttemodtageren helt eller delvist fritages for tilbagesøgningen, selv hvis der konstateres en væsentlig ændring af den finansierede virksomhed eller en uberettiget berigelse i forbindelse med overførsel af virksomheden?				
C-392/22	<p>Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid</p> <p><u>Sagen vedrører:</u></p> <p>I Skal Dublinforordningen 1, henset til 3., 32., og 39. betragtning hertil i forbindelse med artikel 1, 4, 18, 19 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder 2 fortolkes og anvendes således, at det mellemstatslige tillidsprincip ikke kan opdeles, således at alvorlige og strukturelle krænkelser af EU-retten, der for overførslen begås af den muligt ansvarlige medlemsstat over for tredjelandsstatsborgere, der (endnu) ikke er Dublingangere, ubetinget er til hinder for overførsel til denne medlemsstat?</p> <p>II Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, skal Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, sammenholdt med chartrets artikel 1, 4, 18, 19 og 47 fortolkes således, at såfremt den muligt ansvarlige medlemsstat alvorligt og strukturelt krænker EU-retten, kan den overførende medlemsstat ikke efter Dublinforordningen på forhånd lægge det mellemstatslige tillidsprincip til grund, men må fjerne al tvivl med hensyn til eller godtgøre, at ansøgeren efter overførslen ikke kommer i en situation, som er i strid med chartrets artikel 4?</p> <p>III Hvilke bevismidler kan sagsøgeren anføre til støtte for sine argumenter om, at Dublinforordningens artikel 3, stk. 2, er til hinder for hans overførsel, og hvilke beviskrav må der herved anlægges? Har den overførende medlemsstat, henset til henvisningen til den gældende EU-ret på asylområdet i betragtningerne til Dublinforordningen en pligt til samarbejde eller omhu, eller skal den ansvarlige medlemsstat, såfremt der er tale om alvorlige og strukturelle krænkelser af grundrettigheder over for tredjelandsstatsborgere, indhente individuelle garantier for, at ansøgerens grundrettigheder respekteres efter overførslen? Vil dette spørgsmål skulle besvares anderledes, såfremt ansøgeren er i bevisnød og ikke kan støtte sine sammenhængende og detaljerede forklaringer på dokumenter, og dette ud fra forklaringernes art heller ikke kan forventes?</p> <p>IV Skal spørgsmål III besvares anderledes, såfremt ansøgeren godtgør, at klager til myndighederne og/eller indgivelse af retsmidler i den ansvarlige medlemsstat ikke er mulig eller ikke vil være effektivt?</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	O-sag	GA	13.07.23
C-434/22	<p>Latvijas valsts meži</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Omfatter begrebet »projekt« som omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet også aktiviteter i et skovområde, der udføres med henblik på vedligeholdelse af infrastruktur til forebyggelse af brande i dette område i overensstemmelse med de krav til forebyggelse af brande, der er fastsat i den gældende lovgivning?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, skal aktiviteter, der udføres i et skovområde med henblik på vedligeholdelse af infrastruktur til forebyggelse af brande i dette område i overensstemmelse med de krav til forebyggelse af brande, der er fastsat i den gældende lovgivning, da anses for at være et projekt som omhandlet i artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/49/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, der er direkte forbundet med eller nødvendigt for forvaltningen af området, således at det ikke er nødvendigt at gennemføre proceduren for vurdering af særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000) i forbindelse med sådanne aktiviteter?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, følger det da af artikel 6, stk. 3, i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, at der ligeledes skal foretages en vurdering af de planer og projekter (aktiviteter), som ikke er direkte forbundet med forvaltningen af det særligt bevaringsværdige område eller ikke er nødvendige for forvaltningen af det særligt bevaringsværdige område, som kan få en væsentlig indvirkning på bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000), men som ikke desto mindre udføres i overensstemmelse med den nationale lovgivning med henblik på at sikre overholdelsen af kravene til forebyggelse af skovbrande og til brandbekæmpelse? 4)</p>	Miljøministeriet	O-sag	GA	13.07.23

	<p>Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kan en sådan aktivitet da fortsætte og afsluttes, inden proceduren for efterfølgende evaluering af særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000) gennemføres?</p> <p>5) Såfremt det tredje spørgsmål besvares bekræftende, er de kompetente myndigheder da forpligtet til at fremsætte krav om genoprettelse af skader og træffe foranstaltninger med henblik på at undgå eventuelle væsentlige virkninger, i det tilfælde hvor virkningernes væsentlighed ikke er blevet vurderet i forbindelse med vurderingsproceduren for særlige bevaringsområder af fællesskabsbetydning (Natura 2000)?</p>				
C-518/22	<p>AP Assistenzprofis <u>Spørgsmål:</u> Kan artikel 4, stk. 1, artikel 6, stk. 1, artikel 7 og/eller artikel 2, stk. 5, i direktiv 2000/78/EF – set i lyset af kravene i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 19 i De Forenede Nationers konvention om rettigheder for personer med handicap – fortolkes således, at direkte forskelsbehandling på grund af alder kan være begrundet i en situation som den i hovedsagen foreliggende?</p>	Social-, Bolig- og Ældreministeriet	O-sag	GA	13.07.23